

Mi bi, može biti, još govorili o ovim tačkama koje sastavljaju ponajvažniji deo ustava, i sumnjali bi da li je baš istina da srpski građanin ima tako malo prava, mislili bi da će to sve naknaditi novi zakoni koji će tek doći, ali, na nesreću, stoji čl. 38, koji nam rasteruje svaku sumnju i koji nam pokazuje jasno kao sunce kakva su načela rukovala one koji su pisali ovaj ustav. Isti članak glasi:

U slučaju preke opasnosti za javnu sigurnost može vlada na neko vreme obustaviti: opredeljenja člana 27. odnosno lične slobode, člana 28. odnosno nepovređenosti obitališta, člana 32. odnosno slobode govora i pečatnje, člana 111. odnosno nadležnosti suda.

Ne govoreći o tome da li se uopšte radi kakve preke opasnosti moraju ukidati nabrojana prava građana, mi pitamo: kakvi događaji mogu izazvati u zemlji „opasnost za javnu sigurnost“? Ima samo jedna: buna u jednom delu zemlje (jer ako je buna u celoj zemlji, onda nema kad da se primeni gornji članak). To bi trebalo da se kaže izrikom u ustavu. Kad se to ne veli izrikom, onda taj članak znači: svaki put kad javno mišljenje, zakonitim putem i u ovim tesnim granicama što ih ostavlja današnji ustav, pođe nasuprot vladinom pravcu i počne ga osuđivati i raditi da ga izmeni ili obori, vlada ima pravo da ukine sva prava građana i da uzme vladu diktatora. To znači: vladi se „zakonom“ odobrava nasilje, građanima se „ustavom“ oduzimlju njihova najsvetija prava.

Imamo još da primetimo i to da birokratska sistema ostaje sva neditiruta; još se ovim ustavom jače utvrđuje, počem se činovnici stavljaju van naroda i nad narodom. Oni ne dolaze u skupštinu po izboru, ali se zato od njih postavlja 1/3 sviju narodnih predstavnika. A ko ih postavlja? Oni sami. Ja rekoh još ranije da je u monarhiji, osim vrlo malo izuzetnih slučajeva, monarh samo mrtva figura, a faktična je vlast organizovana partaja koja drži monarhiju. Takva je partaja u Srbiji birokracija. Oni isti načelnici, kapetani, sudije, itd., protiv kojih narod više i za koje se boji da mu ne dođu na skupštinu, oni isti postaju velike sudije, savetnici i ministri, dižući jedan drugog po redu koji su oni sami propisali. Isti, dakle, činovnici šalju jedan drugog u skupštinu, oni isti rešavaju da li može koji od njih doći pod sud (može biti baš za delo koje je učinjeno za ljubav ili po zapovesti koga od onih koji treba da izreku presudu), oni se tuže i oni se sami sude. Ali spram naroda oni su jedno celo jer ih veže uzajamni interes.